

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB23 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB23 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 77.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb23-txt-shoot-n171.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB23:171

#

Rumford

Det er moderne og Charakterløshed: Opfinderen af den Rumfordske Suppe – bliver til Løn ophøiet i Adelstanden, formodl. tillige ogsaa Rigmand.

Sligt havde man stødt sig over i Oldtiden og i Middelalderen. Men vor Tid ell. den nyere Tid finder denne Mangel paa Reduplication aldeles i sin Orden. Evgen Sue paataler de Fattiges Sag – og tjener en halv Million derved. Ja naturligt, siger man, ellers var han da gal at gjøre det. Saaledes havde man ikke baaret sig ad i Oldtiden ell. i Middelalderen. Der var meget mere Sands for og ethisk Respekt for den existentielle Gjennemsigtighed.

Det er dette moderne Hyklerie med det Objektive, med Læren, med Sagen o: s: v:, der reent har afskaffet Xstd. Det seer ud som det var Noget, dette ved et saa udbredt Værk at paatale Armodens Sag – nu om saa Auctor bliver Rigmand ved Hjælp deraf, det gjør da hverken fra eller til. Ak, nei, min Ven. Denne manglende Reduplication gjør at det Hele bliver en illusorisk Bevægelse, der bliver væsentligen Intet gjort for Armoden, men der blev opdaget en ny Vei til Rigdom.

Den ethiske Reduplication gjør, at det ved første Øiekast seer ud som gik Individet Glip af den uhyre vidtgribende Virkning – men han arbejder i Grunden, og fra oven er der et Forsyn, som holder Øie med enhver saadan Redelig. Den Andens hele Virksomhed seer i Øieblikket ud som var den Noget – men den er et Luftsyn, som hine i Ørkenen.

Og saaledes er hele det Moderne idel forstyrrende Luftsyn, fordi der mangler ethiske Reduplicationer.

[a] Istedetfor Historie og Charakterer har man nu en Dunst af Allehaande Upersonligt og Charakterløst. Historien er i Grunden forbi, og Evigheden troer man ikke paa – og Mskheden er som en Skole hvor Anmærkningsprotocollen er blevet borte. Man trøster sig med, at nu tildags maa Alt skrives i Glemmebogen.